

taller de creació

TRES DESITJOS D'ANY NOU

Albert Serra (1975) ha estudiat filologia hispana, teoria de la literatura i és director de cinema. El seu primer llargmetratge, *Crespià, the film not the village* (2003), no va ser estrenat comercialment. Va presentar el segon, *Honor de cavalleria* (2006), al Festival Internacional de Cannes i va obtenir el V Premi de Barcelona de cinema a la millor direcció i a la millor pel·lícula en versió original. Amb el tercer, *El cant dels ocells*, ha obtingut el premi Gaudí de l'any 2009. El 2007 va rodar el curtmetratge *Rússia*. Està treballant en el llargmetratge *Dràcula*, que ha anunciat per al 2011.

No desitgis el que voldries

Mentre es desitja molt una cosa no s'obté; n'hi ha prou amb deixar-la de desitjar sincerament per aconseguir-la. Les relacions sentimentals són un bon exemple d'aquesta màxima. A l'obra de Proust, que ha estat, amb el catolicisme, la influència més forta en la meua educació, n'hi ha incomptables exemples. Mai he desitjat fer cinema i, en canvi, n'he fet molt. Mai he buscat el reconeixement i n'he obtingut també molt. Però sempre he volgut ser molt ric per no haver de treballar i estar tranquil i, és clar, segueixo essent pobre i treballant molt més del que mai hauria imaginat. És la força fatal del desig que ens impedeix, malgrat totes les proves racionals que ens aconsellen el contrari –entre les quals la fonda experiència que es deriva d'aquesta màxima–, deixar de desitjar allò que ens atrau. Vist això, no sé fins a quin punt té sentit fer una llista de desitjos per a l'Any Nou; de fet deu ser completament inútil. Però ja que m'ho han demanat, ho faré. *A Dios rogando y con el mazo dando*, diuen; en aquest cas la maça és no voler de cap manera que passi el que demanaré a continuació per a l'any vinent:

1. La desaparició del futbol i de tots els seus estúpids seguidors.
2. La mort dels responsables durant els últims seixanta anys de la destrucció del paisatge de les nostres comarques. En els casos, la majoria, que això es produí pel més vil i egoista dels motius, el lucre privat, és a dir, els diners, aquest desig es fa extensible a tots els seus descendents que s'hagin beneficiat, directament o indirectament, d'aquest lucre. En els casos que aquest agreujant no estigui del tot clar, desitjo que s'autoritzi la pràctica de la tortura, ferma i feta a consciència, per esbrinar si és possible que hi hagi una remota possibilitat que aquest agreujant pogués haver tingut lloc.
3. L'explosió de tots els aparells de televisió.
4. L'empresonament a perpetuïtat de tots els publicistes perquè puguin veure com el món, a poc a poc, millora sense ells.
5. Que Corea del Nord no estigui «a un pas» o «a l'última fase» de tenir la bomba atòmica, sinó que la tingui efectivament i que la faci servir en la direcció que, amb honestedat, cregui convenient.

> **Il·lustracions:** Leonard Beard, nascut a Coventry (Gran Bretanya) el 6 de febrer de 1962, resideix a Vilanant (Alt Empordà). Pintor i il·lustrador, col·labora regularment com a il·lustrador a la secció d'opinió d'*El Periódico de Catalunya*.

6. Que tots els artistes i escriptors del món i els aspirants a ser-ho gaudeixin de molt bona salut.
 7. El triomf de totes les causes pacifistes i la derrota dels poderosos, en especial els poderosos del món empresarial. Ja va dir Nietzsche, a *La gaia ciència*, si no recordo malament, que qual-sevol sergent del cigró era «infinítament més interessant que els grans de la indústria» (cito de memòria).
 8. Que el responsable educatiu que va tenir la brillant idea de donar un ordinador a cada alumne sigui homenatjat a bastament o executat de forma immediata, segons el criteri del govern del país, per haver impulsat la mesura més antieducativa de la història. Personalment, em decanto per la primera possibilitat.
 9. Una mort terrible i dolorosa per a tots els implicats en l'assassinat de l'escriptor nigerià Ken Saro-Wiwa.
 10. Que mai més aparegui un cuiner en un mitjà de comunicació. I molt menys un que no sigui gras i no vagi vestit amb l'uniforme de treball.
 11. Que es bombardegi el Tribunal Penal Internacional de l'Haia, la institució més hipòcrita de la història de la humanitat. Que la seva fiscal en cap, la persona més detestable, immoral i, probablement, il·legal del planeta sigui jutjada pels seus crims. *No jutgeu i no sereu jutjats* (Lluc 6:37).
 12. I, finalment, desitjo de tot cor que Girona torni a ser, com era fa vint-i-cinc anys, quan jo era petit, una ciutat més grisa, més trista i més avorrida.
- Bon Any Nou i felíç 2010!